

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku M. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 20 grudnia 2012 r. Zarzucono naruszenie art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, art. 58 ust. 4 w związku z art. 58 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, art. 381 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Zdaniem skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona a także „istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 382 art. 381 k.p.c., które wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem są orzeczenia Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2005 r., III CK 275/05, z 30 czerwca 2004 r., IV CK 509/03, z 7 lipca 1999 r., III CKN 417/98 oraz z 12 grudnia 2000 r., V CKN 160/00. W związku z powyższym pojawia się pytanie, czy w świetle obowiązujących przepisów prawa orzekanie na

podstawie materiału zebranego w postępowaniu apelacyjnym oznacza, że w postępowaniu tym obowiązuje zasada dopuszczalności dalszego materiału procesowego, natomiast jego pominięcie jest wyjątkiem określonym w art. 381 k.p.c., czy też sąd apelacyjny jedynie wyjątkowo dopuszcza owe dowody w postępowaniu przed sądem II instancji? Po drugie istotnym zagadnieniem prawnym jest zupełne pominięcie dowodu zgłoszonego przez stronę w postępowaniu przed sądem II instancji poprzez brak odniesienia się Sądu do przedmiotowego dowodu, ani w treści uzasadnienia wyroku, ani w ewentualnym postanowieniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.).

Należy podkreślić, że wszystkie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych zmierzające do wykazania, z jakich powodów naruszenia przepisów wskazane w tych podstawach uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 5 maja 2010 r., II UK 63/10, niepubl.). Z tego względu zagadnienie prawne, chociażby bardzo interesujące, nie staje się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli nie jest istotne (niezbędne) dla rozpoznania podstaw skargi – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (postanowienie SN z 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepubl.). Sąd Najwyższy nie przyjmuje bowiem skargi kasacyjnej do rozpoznania w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozpoznania jej podstaw (postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono, że „spór dotyczył tego, czy stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia stwierdzenie, że jest osobą niezdolną

do pracy co najmniej w stopniu częściowym i czy przed 1 sierpnia 1996 r. odwołujący stał się osobą niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu. Z treści zgodnych opinii biegłych lekarzy: okulisty, ortopedy, neurologa i kardiologa wynika, że odwołujący nie jest osobą całkowicie ani częściowo niezdolną pracy. W ocenie biegłych odwołujący jest zdolny do pracy w zawodzie wyuczonym [...]. Biegli w wydanej przez siebie opinii stanowczo stwierdzili, że obecny stan kliniczny odwołującego nie uzasadnia orzekania niezdolności do pracy. Nadto odwołujący nie był również niezdolny do pracy przed 1 sierpnia 1996 r.”.

Zarzut naruszenia art. 381 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. dotyczy natomiast okoliczności „podlegania przez powoda ubezpieczeniu społecznemu w tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę [...] w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 6 listopada 2012 r.”. Sąd Apelacyjny miał niezgodnie z art. 381 k.p.c. pominąć dowód w postaci zaświadczenia z ZUS o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu.

Zadane przez skarżącego w skardze kasacyjnej pytanie nie ma znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Już więc z tego powodu można było odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Problem prawny ujęty w skardze kasacyjnej, musi bowiem dotyczyć kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny (tak też SN w postanowieniu z 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepubl.). Rozważanie zagadnień teoretycznych, jeżeli nie jest to niezbędne do wykładni przepisu, który ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, nie należy do zadań Sądu Najwyższego rozstrzygającego przedstawione zagadnienie (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.